

TYGODNIK PARAFII PW. CHRYSYTA DOBREGO PASTERZA W POZNANIU NA OGRODACH
XIV NIEDZIELA ZWYKŁA 7.07.2024 - NUMER 22/2024(1222)

Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001

Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.

EWANGELIA Mt 11, 25-30

Słowa Ewangelii według św. Mateusza

W owym czasie Jezus przemówił tymi słowami: «Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi, a objawiłeś je prostaczkom. Tak, Ojczy, gdyż takie było Twoje upodobanie. Wszystko przekazał Mi Ojciec mój. Nikt też nie zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca nikt nie zna, tylko Syn i ten, komu Syn zechce objawić. Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. Weźcie na siebie moje jarzmo i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokornego serca, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem słodkie jest moje jarzmo, a moje brzemię lekkie».

Komentarz Dobrej Nowiny

„Jarzmo” było słowem używanym w odniesieniu do Prawa Mojżeszowego, które z upływem czasu zostało obciążone drobiazgowymi praktykami, niemożliwymi do udźwignięcia przez ludzi, lecz nie dawało pokoju serca. Pan zapowiedział, że w przyszłych czasach nastąpi epoka odnowy, w której będzie On pociągać swoich wiernych „ludzkimi więzami, więzami miłości”. Jezus w obrazie swojego jarzma i lekkiego brzemienia ukazuje siebie jako tę nową inicjatywę Boga. „Każde inne brzemię uciska cię i przygniata, natomiast brzemię Chrystusa przynosi ulgę. Każde inne brzemię ma ciężar, brzemię zaś Chrystusa ma skrzydła. Jeśli ptakowi odejmiesz skrzydła, na pozór zmniejszasz ciężar, który ma on dźwigać, ale im bardziej zmniejszasz ten ciężar, tym bardziej przywiązujesz ptaka do ziemi. Wieszysz na ziemi tego, któremu chciałeś ulżyć, przywróć mu ciężar jego skrzydeł, a zobaczysz jak wzleci (św. Augustyn).

SZLAK KOŚCIOŁÓW DREWNIANYCH WOKÓŁ PUSZCZY ZIELONKI – KICIN – gm. CZERWONAK

Puszcza Zielonka to Park Krajobrazowy położony w województwie wielkopolskim na terenie gmin Czerwonak, Swarzędz, Kiszkowo, Murowana Goślina, Pobiedziska i Skoki, utworzony w 1993r. dla zachowania i ochrony największego i najbardziej zbliżonego do naturalnego kompleksu leśnego.

To w zasięgu terytorialnym parku położonych jest 12 drewnianych kościołów, wchodzących w skład otwartego w 2008r. z inicjatywy Związku Międzygminnego Szlaku Kościołów Drewnianych wokół Puszczy Zielonka.

Kościół, które zostaną przedstawione w Dobrej Nowinie przez lato, każdego tygodnia z innej gminy, zachęcając do ich odwiedzenia, powstały z fundacji rycerskich, książęcych, duchownych i są przykładem dziedzictwa drewnianej architektury sakralnej.

Specjalnie oznakowana trasa przeznaczona jest dla turystów pieszych, rowerowych i samochodowych.

Wędrówkę rozpoczynamy od **Kicina**, położonego ok.15 km od Poznania.

Parafia w Kicinie (pierwsze wzmianki pochodzą z 1405r.) należy do dekanatu czerwonackiego, archidiecezji poznańskiej. W przeszłości należała do poznańskiej kapituły katedralnej, gdzie proboszcz był wybierany przez kanoników. W latach 1564-74 piastował to stanowisko poeta polskiego renesansu Jan Kochanowski. Obecny kościół p.w. św. Józefa Oblubieńca NMP, wybudowany na starym grodzisku stożkowym (położenie przekłada się na widok okolicy), został ufundowany w 1751r. przez biskupa sufragana poznańskiego Tadeusza Kierskiego. Rok później świątynię konsekrowano.

Podczas ceremonii poświęcono również cztery dzwony: „Józef”, „Nepomucen”, „Stanisław”, „Wawrzyniec”. Wśród wielu elementów zabytkowych znajdujących się wewnątrz kościoła, szczególnej uwadze należy poświęcić znajdującą się na stropie i ścianach rokokowej polichromii.

Podczas II wojny światowej w kościele był magazyn leków. Natomiast na terenie zabudowań parafii 1 lipca 1941r. założono obóz pracy przymusowej dla Żydów, który zlikwidowano 25 sierpnia 1943r. a więźniów przewieziono do obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau. Pamięci tym wydarzeniom i więźniom pracy przymusowej została poświęcona odsłonięta w dniu 27.01.2017r. na placu przy kościele parafialnym tablica pamiątkowa.

Przez Kicin przechodzi wielkopolski odcinek drogi św. Jakuba – Camino de Santago. Istniejąca od ponad 1000 lat droga jest jednym z najważniejszych chrześcijańskich szlaków pielgrzymkowych, obok szlaków do Rzymu i Jerozolimy. Drogę tę w Polsce zaczęto wytaczać w 2004r., a w Wielkopolsce w 2006r. Szlak św. Jakuba oznakowany muszlą, prowadzi już w Polsce przez 600 km, a jego celem jest Katedra w Santiago de Compostela w Hiszpanii. W drogę po wrażenia i przeżycia.

Teresa Majtas-Przybecka

MYŚL TYGODNIA

*Bezczynność jest czymś niepojętym u człowieka
o duszy apostoła.*

św. Josemaría Escrivá

NIEZNANI POLSCY ŚWIĘCI I BŁOGOSŁAWIENI

ZYGMUNT GORAZDOWSKI

Zygmunt Karol Gorazdowski urodził się 1 listopada 1845 w Sanoku w religijnej rodzinie szlacheckiej jako drugie z siedmiorga dzieci Feliksa Gorazdowskiego herbu Prawdzic i Aleksandry z domu Łazowskiej herbu Łada. Razem z rodziną młody Zygmunt przebywał w Sanoku do około 1850. W lutym 1846 przebywając u krewnych w Pstrągowej uniknął śmierci w trakcie rzezi galicyjskiej (powstanie chłopskie na terenach zachodniej Galicji w połowie lutego i marcu 1846 roku, mające charakter antyszlachecki i antypańszczyźniany), gdy został ukryty przez opiekunkę pod kołem młyńskim. Mniej więcej w tym okresie nabawił się gruźlicy, która później towarzyszyła mu już przez całe życie. Naukę w szkołach początkowych i średnich odbywał w Przemyślu. Jako uczeń VIII klasy gimnazjalnej w 1863 bez powiadomienia rodziców wyruszył do powstania styczniowego. Po upadku powstania wrócił do Przemyśla i w 1864 zdał egzamin dojrzałości. Po maturze przez dwa lata studiował prawo na Uniwersytecie Lwowskim. W 1866 przerwał studia i wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie. Po ukończeniu seminarium nie zdecydowano jednak o wyświęceniu go na kapłana z powodu stanu zdrowia. Następnie odbył dwuletnie leczenie ze względu na gwałtowny nawrót gruźlicy. Ostatecznie święcenia kapłańskie otrzymał 25 lipca 1871 w katedrze lwowskiej. Przez pierwsze sześć lat pracował jako wikariusz i administrator w pod lwowskich parafiach. W 1877 rozpoczął działalność kapłańską i dobroczynną we Lwowie. Od początku swojej posługi we Lwowie angażował się w pracę na rzecz ubogich. Pod koniec lat 70 był asesorem i sekretarzem Instytutu Ubogich Chrześcijań we Lwowie. Włączał się czynnie w istniejące już instytucje dobroczynne, powoływał też nowe. Założył dom pracy dobrowolnej dla żebraków, z jego inicjatywy zorganizowano tanią kuchnię ludową, w której żywili się robotnicy, studenci, młodzież szkolna, dzieci, a najliczniej – biedota lwowska. Wydawano w niej dziennie około 600 obiadów. Założył Zakład dla Nieuleczalnie Chorych i Wyzdrowieńców. Stworzył dom pracy dla starców. Dla ubogich studentów Seminarium Nauczycielskiego otworzył Internat, którego był długoletnim dyrektorem. Założył Związek Katolickich Towarzystw Dobroczynnych. Powołał do istnienia pierwszy, a także przez długie lata jedyny w Galicji, Zakład Dzieciątka Jezus dla niemowląt i podrzutków. Zorganizował zakonne Józefitki Zgromadzenie sióstr św. Józefa. Zakonnice niosły posługę cierpiącym w szpitalach,

sierocińcach, ochronkach, w domach prywatnych. Mając na celu wspieranie wszystkich swoich dzieł założył stowarzyszenie religijne pod nazw SS. Józefitek. Nauczał religii w lwowskim stowarzyszeniu pracy kobiet. Otrzymał tytuł kanonika honorowego. Kilka lat przed wybuchem I wojny światowej podjął zamiar stworzenia katolickiego czasopisma i w tym duchu przez pewien czas współdziałał z „Heroldem Polskim”, zaś po wyniknięciu nieporozumienia z nim założył własne pismo pod nazwą „Gazeta Codzienna”, dla celów którego zakupił nieruchomość i drukarnię. W związku z kłopotami wywołanymi przez osobę współpracującą z nim przy wydawaniu ww. gazety, w ostatnich latach życia ustąpił ze stanowiska proboszcza parafii św. Mikołaja i zamieszkał we lwowskim klasztorze sióstr Józefitek. Tam zmarł 1 stycznia 1920. Został pochowany na Cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie. Z inicjatywy sióstr Józefitek podjęto starania celem wyniesienia go na ołtarze. Stolica Apostolska 1 czerwca 1989 wydała dekret zezwalający na rozpoczęcie procesu jego beatyfikacji, a 29 czerwca tegoż roku w archidiecezji lwowskiej został rozpoczęty ten proces na szczeblu diecezjalnym. Odtąd przysługiwał mu tytuł Sługi Bożego. 8 czerwca 1999 odbyło się posiedzenie konsultatorów teologicznych, a 15 listopada posiedzenie kardynałów i biskupów Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, po których papież Jan Paweł II, 20 grudnia 1999 wydał zgodę na promulgowanie dekretu o heroicznosci jego życia i cnót. Odtąd przysługiwał mu tytuł Czcigodnego Sługi Bożego. Do beatyfikacji potrzebny był cud za jego wstawiennictwem, którym okazało się uzdrowienie Zdzisława z Wrocławia. Po zbadaniu jego okoliczności, papież Jan Paweł II zaakceptował zgłoszony cud. Uroczysta beatyfikacja odbyła 26 czerwca 2001 we Lwowie pod przewodnictwem papieża Jana Pawła II. W homilii papież powiedział m.in.: ks. Zygmunt Gorazdowski, prawdziwa perła łacińskiego duchowieństwa tej archidiecezji. Choć był słabego zdrowia, powodowany niezwykłą miłością bliźniego poświęcał się nieustannie służbie ubogim. Postać młodego kapłana, który nie bacząc na poważne niebezpieczeństwo zarażenia opiekował się chorymi w Wojniłowie i własnymi rękoma opatrywał ciała zmarłych na cholera, pozostała w pamięci współczesnych jako żywe świadectwo miłosiernej miłości Zbawiciela.

Opracował Wiesław Grzybek

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

XIV NIEDZIELA ZWYKŁA

7.07.2024r.

ZMIANY NA OKRES WAKACJI:

We wszystkie niedziele lipca i sierpnia nie będzie Mszy św. o 12.30., natomiast w dni powszednie od 1 lipca nie będzie Mszy św. o 7.30.

O godz. 8.00 wystawienie Najśw. Sakramentu i koronka do Miłosierdzia Bożego.:

Biurowie parafialne czynne w lipcu i sierpniu :

- w środy w godz. od 9.00-11.00
- i w wtorki i czwartki w godz. 17.00-18.00.

Okazja do spowiedzi 30 minut przed każdą Mszą św.

Nieczynna będzie biblioteka.

„Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wypocznijcie nieco!”

(Mk 6, 31)

Wakacyjny czas (2)...

Cisza i kontemplacja

„Te same góry – mówił Papież Jan Paweł II – majestatyczne, budzące grozę, pełne gwałtownych zjawisk, niosą człowiekowi ciszę. W tej ciszy turysta może łatwiej odnaleźć nie tylko samego siebie, ale i Boga. W świecie pełnym wrażeń, szybkiego tempa, zgiełku, w gruncie rzeczy poszukuje on przestrzeni ciszy. Milczenie, którego łatwiej doświadczyć podczas odpoczynku, sprzyja refleksji nad światem i modlitwie. W konsekwencji, pomaga też odkrywać, pośród przyrody, ślady Boga”. Papież zachęcał, by podczas wypoczynku znaleźć chwile na modlitwę i sprawy duchowe (Denver 1993). W wakacyjnym przemówieniu w Lorenzago di Cadore mówił: „Gdy ciało odpoczywa, duch wznosi się, aby dziękować Wszechmocnemu, który wszystko uczynił mądrze i z miłością” (1992). Góry stają się jakby gigantyczną świątynią, która stwarza warunki do duchowego wyciszenia, bardzo potrzebnego modlitwie.

Abp Demetrio Fernández zauważa, że chrześcijanin „nie potrzebuje technik orientalnych, aby zrelaksować się, ani nie dąży do kontemplacji, która jest owocem pustki umysłu. Chrześcijańska kontemplacja to miłosa relacja z Boskimi Osobami. Nigdy nie jest ona czymś abstrakcyjnym i bezosobowym. Z takiej kontemplacji pochodzą owoce dobrych dzieł, praca ofiarowana Bogu na rzecz braci”.

Relacje z innymi

Człowiek, uwolniony od pilnych zajęć codziennych, może odkryć swój wymiar kontemplacyjny, rozpoznając ślady Boga w przyrodzie i przede wszystkim w innych ludziach. To doświadczenie budzi w nim nową wrażliwość na ludzi żyjących wokół niego, poczynając od jego własnej rodziny.

Jak zauważa papież Benedykt XVI czas wakacji to „cenna okazja, by wię-

cej czasu spędzić z rodziną, na spotkaniach z rodzicami i przyjaciółmi, by przeznaczyć więcej miejsca na te kontakty z ludźmi, na których kultywowanie nie pozwala tak, jakby się chciało, rytm codziennych obowiązków”.

Jan Paweł II często podkreślał będzieprawdę, iż turystyka, prowadząc do wzajemnych kontaktów, przybliża ludzi do siebie, wiąże ich wzajemnie oraz budzi wrażliwość na drugiego człowieka, budując prawdziwie ludzką i solidarną społeczność. Przemawiając do turystów, zebranych w alpejskiej dolinie w miejscowości Lorenzago di Cadore, wskazał, iż: „Wakacje są dobrą okazją do bycia razem z innymi oraz wzmocnienia komunii i dialogu, dzięki którym stosunki międzyludzkie... nabierają pogody i serdeczności” (1992). A w orędziu do młodych w Denver, mówiąc o wakacyjnym odpoczynku, podkreślił, iż pozwala on na nowo odkryć wartość międzyludzkiej przyjaźni i bezinteresownej solidarności. Wartości te są szczególnie ważne w życiu każdej rodziny. Współczesna rodzina ulega licznym kryzysom. Słabną jej wewnętrzne więzi. Wspólne turystyczne wędrowanie, razem spędzany wolny czas mogą, według Papieża, stać się okresem odbudowy i umocnienia wewnątrzrodzinnej wspólnoty.

Wspólna wędrowka weryfikuje jedność i pogłębia ją. Górskie przeżycia rzutują na przyszłe życie i uczą, jak być razem w codzienności. (Kraków 1979).

Papieskie słowa do turystów można związać z jego uniwersalnym wezwaniem do rozbudzenia „nowej wyobraźni miłosierdzia”. W każdej sytuacji życia, zarówno na górskim szlaku, jak i w życiu rodzinnym oraz społecznym trzeba mieć szeroko otwarte oczy i dostrzegać ludzkie potrzeby. Trzeba przelamywać egoizm oraz być gotowym do poświęcenia i służby drugiemu człowiekowi.

Wzbogacająca różnorodność świata

Podróżując, człowiek odkrywa inne miejsca i krajobrazy, nowe kolory, odmienne formy i sposoby postrzegania i przeżywania natury. Przyzwyczajony do własnego domu i miasta, do tych samych, co zawsze pejzaży i znajomych głosów, oswaja wzrok z innymi obrazami, uczy się nowych słów, podziwia różnorodność świata, którego nikt nie jest w stanie do końca ogarnąć. Ten wysiłek sprawia, bez wątpienia, że będzie on wyżej cenił wszystko, co go otacza, i głębiej sobie uświadomi, że należy to chronić.

Turystyka pozwala zapoznać się z innymi stylami życia, innymi religiami, innymi formami postrzegania świata i jego dziejów. Prowadzi to człowieka do odkrywania samego siebie i innych jako jednostek i jako społeczności, zanurzonych w rozległej historii rodzaju ludzkiego, dziedziców i solidarnych współmieszkańców świata, znanego i zarazem obcego.

Pamiętajmy też, podczas naszych wakacyjnych wędrowek, że w każdym zakątku różnorodnego świata możemy odkrywać piękno śladów Boga.

Edyta Tuczyńska

Źródła: www.deon.pl, www.upjp2.edu.pl, www.opoka.org.pl, www.niedziela.pl, www.idziemy.pl

Grafika z okładki z podpisem: Zesłanie Ducha Świętego - Uczennice Boskiego Mistrza

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: **Naczelnny:** ks. Bartosz Rojna; **Zastępca naczelnego:** Martyna Rajch; **Redakcja:** Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Antoni Kaczmarek, Teresa Majtas, **Współpraca:** ks. kan. Tomasz Morasz, **Adres redakcji:** ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70, e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

4 ----- DOBRA & NOWINA -----

Z ŻYCIA PARAFII